

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

(Συνέχεια και τέλος)

Στό μεταξύ οι δύο νέοι είχαν φτάσει. Και ή δική τους εκπλήξη, μόλις είδαν τις νέες, στάθηκε ζωηρή. Χαιρέτησαν από κάτω, ο Νίκος βγάζοντας το ψαθάκι του, ο αξιωματικός φέροντας στρατιωτικά το χέρι στο πλάι του.

Ανέβηκαν στον ξέωστη. Η Ανθούλα έστεκε κατακόκκινη σάν παπαρούνα. Η Έλεντινα ήταν σάν τρελλή από τη χορά της, πού την ένοιωσε σάν αντίδραση σόν προτερινό της φόβο.

— Κύριε Στσανιέ, νά σάς παρουσιάσω τήν ξαδέλφη μου δεσποινίδα Ανθή Γραμμένου.. (Και έπειτα στην Ανθούλα :) — Ο κύριος Νίκος Στσανιός, τής Έθνικης Τραπέζης !..

Ο νέος έσφιξε το χέρι τής Ανθούλας, έξέφρασε τήν ευχαρίστηση του γιά τήν προσωπική γνωριμία. Καλέ, τήν ήξερε τή δεσποινίδα ! Είνε, άλλωστε, και γειτόνιο.

— Νά σάς παρουσιάσω κ'έγω το δικό μου ξάδελφο ! έπρόσθεσε. Και ή Ανθούλα άκουσε γιά πρώτη φορά τ' όνομά του : — Ο κ. Λάμπης Καστριτής, βήρος Αθηναίος.

«Λάμπη», μουμούρισε ή κοπέλλα, και τ' όνομά του χάιδεψε σάν άγγελική νότα τ' αυτιά της.

Ήτανε δύο ζευγαρία νέων καρδιών, πού χτυπούσαν ζωηρά, γεμάτες έρωτα και νιότη ! Καθόντουσαν άγνάντα στην άνοιξιάντικη θάλασσα, πού άνθροδούσε τ' άνορθίμια κρινά τών άφρονών της, άγνάντια σόν Ήλιο πού βασιλεύε μέσα σέ άποθέωση πορφύρας και κρόκου, κάτω από τόν έξοστερο ούρανό πού ήταν έτοιμος νά λουλουδίση από άστρα... Καθόντουσαν χωριστά το ένα ζευγαράκι από τ' άλλο, στην καρδιά τής Πλάσης και λέγανε το χιλιοσηπομένα, άλλα και πάντα καινούρια λόγια, γιαντί είνε όμοιολογίες και όρκοι...

Κι' όταν οι βραδινές σιμές άρχισαν νά κατεβαίνουν γύρω, οι δύο κοτέλλες είπαν πού είνε πιά ώρα νά πηγαίνουν... Οι νέοι θέλησαν νά τις συντροφέουν ως στα όπια τους, μα ή Έλένη, σά μεγαλειετή άρνήθηκε :

— Όχι, Νίκο, καλλίτερα νά μιά; άποχαρητέστε δώ.. Καλή νύχτα ! Κoi χωριστήκαν. Η Έλένη πήρε από το μωρό του ή ξαδέλφη της; και προχώρησαν. Ο Νίκος; και Λάμπης τις ακολουθούσαν από μακριά... Μα όταν οι κοπέλλες φτάσαν στη βενετσάνικη στοά, πού άθάρυβε πιά από τήν όψη τους άγαπημένους τους, πρώτη ή Ανθούλα δέν κρατήθηκε και γύρισε πίσω το κεράλι μ' χαμόγελο άποχαρητισμού.

«Ω ! ήταν ευτυχισμένη, πού άνευχησίμενη ή Ανθούλα... Και κρατούσε τήν καρδιά της νά ή σπάση.

Η ευτυχία τής Ανθούλας κράτησε όλο εκείνο το καλοκαίρι, άδιατάραχη. Με όλον τόν ένθουσιασμό και τήν πορθενιά τής προάνθιστης καρδιάς της,λάτρευε το νέο εκείνο αξιωματικό,πού μπήκε ξαφνικά, κυριαρχικά στη μοναχική ζωή της και τήν έτύλιξε μέσα στο φως και 'τη φωτιά του έρωτα !..

Τά δύο ζευγαρία, άφήνοντας με τόν καιρό τις επιφυλάξεις, πήγαιναν μαζί τούς έξοχικούς περιπάτους τους, πότε σόν άνήφορο πού φέγγει στην Παναγίτσα, πότε έξω κατά τήν Άγία Μονή,άλλοτε κλάγν στην πολυθρόνη θάλασσα, και άλλοτε κάτω από τήν παλιά δεντροστοαχία τών λιγειών, πού φούσε ή φρονιτίδα τής πρώτης βασίλισσας,τής Αμαλίας.

Μά όσο κι' άν ήξερε ο κόσμος πως ή Έλένη και ο Νίκος συγγένευαν, ή κακολογία δέν άρχισε νά βαλθή σέ ένέργεια, στη μικρή εκείνη επαρχία, όπου καθενάς, και πρό πάντων καθιμιά, κάνουν το χοροφύλακα τής ήθικης του άλλου... Και ο πατέρας τής Ανθούλας ένα βράδι ήθελε συγγειαισμένους, και χωρίς πολλές περιστροφές έδδλωσε στην κήρη του ότι οι έξοχικοί εκείνοι περιπάτοι έπρεπε νά πάψουν. Η κοπέλλα, άντι ν' άπαντήση, κλείστηκε σ' έπίμοση σιωπή, κι' όταν άποταράχτηκε στην κάμαρά της, έξέσπασε σέ κλάματα. Αυτό ήταν το πρώτο σύγγερον.

Μά το κακό ποτέ δέν έρχεται μόνο του. Τήν άλλη μέρα πού ή Ανθούλα διάβαζε έτσι άφηρημένα τήν «Αρχόπολι», τά μάτια της έπεσαν στους στρατιωτικούς προβ,βασμούς. (Ήταν κάμποσος καιρός πού όλα τά πράγματα του στρατού τήν ένδιέφεραν). Με χτυποκάρδι ξεχώρισε το όνομα του Λάμπη. Τά γράμματα χοροπηδούσαν στά μάτια της' ως τόσο κατώρθωσε νά διαβάση τήν ειδήση : «Ο άνθυπο-

λοχαγός Χαράλαμπος Καστριτής πρόαγεται εις ύπολοχαγόν, τοποθετούμενος εις τό Α' Σύνταγμα Πεζικού».

Ότε ο Λάμπης της θά έφευγε, ώστε θά τόν έχανε ! Η Ανθούλα έτρεξε σάν τρελλή στο όπτι τής ξαδέλφης της, έπεσε στήν άγκαλιά της κ' έκλαψε, γιά δεύτερη φορά, με άναφολλητά... Η Έλεντινα προσπάθησε νά τήν παρηγορήσει :

— Ηούλασε, μήν κάνεις έτσι... Ο Λάμπης, είνε τίμος νέος και σέ αγαπά... Η μικρή αυτή άπουσία θά δυναμώση τόν ίσρατό σας... Ο χωρισμός σας θά είνε σύντομος. Σε λίγον καιρό, ο άγαπημένος σου θά γυρίση και θά πάη νά σέ ζητήσει από τόν πατέρα σου.

Τής ειπε ακόμη πολλά και στο τέλος τήν έφίλησε με άδερφική στοργή.

Όστερ' από τρεις ήμέρες, ο Λάμπης και ή Ανθούλα άποχωρίσθηκαν με όρκους αιώνιας αγάπης... Όμως άλλοίονο ! Έπειτα πού έλεγαν οι άρχαίοι «Αφροδίτης όρκοι άνώμοτοι» το πραγματοποιήσε ο Λάμπης. Σε λίγους μήνες παντρεύτηκε μιά νέα και πλούσια Πειραιώτισσα, πού του προσέφερε μιά θειά του, μιά γεροντοκόρη πού μίσησε πάντα τόν Έρωτα.

Η Ανθούλα δέν άργησε νά το μάθη. Και όταν ίδμαθε, γέλασε δυνατά, ένα γέλο νευρκό, πού γλήγορα το άλλαξε σέ λυγμό παραχικό. Καί το ίδιο βράδι ή Ανθούλα άπεφάνισε νά πεθάνω.

Περασμένα μεσάνυχτα, κάτω, στο λιμάνι, βροιά ή τρικυμία, κι' ως είνε ο σύγανός ξέστερος... Η προδομένη κοπέλλα άγρυπνή στην καμαρούλα της του τρίτου πατώματος, με συντροφιά τήν άπελπισία της... Το φεγγάρι προβαίνει ολόγιομο από το λόφο του Προφήτη Ήλία, όμορφαινοντας τά πάντα με το μελιχρό του φως. Και γύρω έρημιά και γαλήνη...

Η Ανθούλα άνοιξε το παράθυρο. Μέσα στο φωτισμένο στενορούμι, το παλιό βενετσάνικο κανόνι, δλόθρο, στήτο στην άντικυρνή γωνιά, με το στόμα του ανοιχτό κατά πάνω, φαντάζει παράξενο, με τή μοιραία, χλιόχρονη σιωπή του... Η Ανθούλα έσκυψε, κοίταξε κάτω τόν ερημοόρκο, έσκυψε περισσότερο, και άποχαριστικά άφησε το κορμί της νά πέση, ριχτήκε κατακέφαλα,κι' όίμέ ! το πορθενικό,όλάνθιστο κεφαλάκι της χιτύησε στη πούκα του κανονιού, κ' ή Ανθούλα σφιχτάστηκε στή γής νεκρή, με συνταμμένο το κρανίο ! Έπειτα ο δρομάκος βυθίστηκε πάλι στή σιωπή και τή φρίκη τής γεμονιάτικης νύχτας, ένα από το φόντο τών «Πέντε Άδερφών» έρχόταν ή βουή τής θάλασσας, σάν από τύμπανα νεκρικής φαντασίας...

Τά χαράματα, ένας στρατιώτης περαστικός βρήκε το κορμί της σκοτομένης χιτύησε τήν πόρτα του σπιτιού, κ' έδωσε τήν φοβερή ειδήση. Θάλεγε κανείς πως ο καιμένος ο πατέρας τής Ανθούλας θά τρελλαινότανε από τή λύπη του... Και όμοσ έζησε αρκετά χρόνια, με μιά φιλοσοφική απάθεια πού τήν ξεχολιάζαν όλοι.

Στο νεκροταφείο του Άνακλιού, κοντά στην είσοδο, άστεροό, ύπάρχει το μνήμη τής Ανθούλας. Η προσημεία της — το πορθενικό,όλάνθιστο κεφαλάκι, με τις Έλληνικώτατες γραμμές—φαντάζει τεχνικά σκαλισμένο σέ Παριανό μαρμαρο. Γιά νά γείνη τ' ώραίο αυτό μνημείο,ο δυστυχισμένος ο κ.Γεωργής ζώδεψε όλες τις οικονομίες του. Έπειτα περνούσε τις ώρες του στη γωνιά ενός παραλιακού καφενείου καντζίνοντας το ναργίλι του και βυθισμένος σ'ε σκέψεις του.

Η μόνη ίσως διασκεδασία του ήταν το ψάφεμο. Συχνά, τά βράδια του καλοκαιριού, τόν έβλεπαν νά ψαρεύη με πετονιά, στο καρβουδάκι, καθισμένος σέ μιά καρέκλα, με το κάτωπορ κεφαλάκι γερό προς το στήθος, προσημόνοντας νά τόν ξεπνήση από το βήθος της συλλογής του το σπατάριόμα κανενός λαυρακιού ή γοφουριού στή άκρη τής πετονιάς του.

Όμως μιά νύχτα, τó ψάφι πού πιάστηκε και σπαταρούσε, έφανε το γέρο συνταξιοόχο αλάλιετο και άσυγκίνητο στην καρέκλα του, με το γένια τής πετονιάς στήν άκρη του δαχτύλου. Ο πατέρας τής Ανθούλας ήταν νεκρός, από συγκοπή τής καρδιάς.

Και το πρωί, πού τόν βρήκαν έτσι οι άνήρωποι του λιμανιού, πήγαν και είδο-όνησαν τήν Άστυνομία.

Γενάρης, 1929

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

